

temmale isse monnikord futāit wina kōrte,
fussi fojo tua, fui ta agga isse mitte ei tah-
haks kōrtso miñna ja seál teistega hullo ello
piddada.

Juhhan piddas kōlm nāddalat, mis ta
oll i lubbard, ja ei láinud mitte kōrtso, Alg-
ga seál kúllas, kus Juhhan ellas, olli je
wiis, et warrul, talgude ia pulmade jodul
ikka kängeste piddi wina jodama. Juhhanit
palluti ka nūud pulma. Temma wan-
nad sōbbrad kellega temma muido kōrisis
oll jõnud, ollid ka seál, ja jōiwād ja vis-
kasiid kui hullud innimesed. Need haffa-
sid nūud Juhhanit naerma, ja ütlesid:
„waat nūud on Juhhan õige pühha mees!
Nūud ta ei tohhi ennam jua. Kirriko is-
sanda nomimisse läbbi on ta waggaks in-
nimeseks sanud!“ Juhhan kulis sedda;
temma wannad himmud tousid; temma
möttes: ükskord ei olle mitte iggakord;
haffas joma, ja jõi ni kaua, kuün ta tais
süti fui pil. Nūud said wagnad himmud

jálle woimust temma ülle. Ta jõi nūub
jálle igga pával fui eñnegi, ja veel hulle
minne otsego olleks temma tahtnud omma
süddame tuñistust wina sisse árrauppu-
tada. Joobnust peast aias ta ruminalad
juttud, haffas sõimama ja rüdlema, sai
peksa ja pealegi veel kohto ees muhtluist.
Temma maia piddaminne läks nurja, ja
wimaks woeti temma maia ja maad temma
käest árra. Se ülle läks temma foggone
hulluks, sattus joobnust peast krawi, ja
murdis omnino faela. Kohtowannemad
ei lašknud tedda mitte kirriko aeda matta,
ward tedda pandi kirriko aia tahha übhe
augo sisse, sepárrast' et temma mitte
fui moistlik innimenne ei ellanud. Ei üks-
ki nutnud temma párrast' egga kahhetenud
temma surma. Sest temma naene olli
jo murre párrast furnud, ja temma lapsed
hulkusid ferjamas. Kaks Poega ollid wan-
gi tornis koerusse párrast; sest..nende issa-
tes isse jomisse läbbi olli hulka lákuud, ei